

Sygn. akt II Ka 157/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 września 2015r.

Sąd Okręgowy w Sieradzu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSO Marcin Rudnik (spraw.)

Sędziowie: SO Marek Podwójniak

SR del. Adam Ślipek

Protokolant: st. sekr. sąd. Zdzisława Drózdź

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Sieradzu Barbiny Stasiak

po rozpoznaniu w dniu 16 września 2015r.

sprawy **A. D.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 177 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Sieradzu z dnia 30 kwietnia 2015r. wydanego w sprawie II K 9/15

na podstawie art. 437§1 kpk i art. 636 § 1 kpk:

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,
2. zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżycielki posiłkowej D. B. kwotę 420 (czterysta dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym,
3. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 30 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty za II instancję oraz kwotę 20 (dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu wydatków związanych z postępowaniem odwoławczym.

Sygn. akt II Ka 157/15

UZASADNIENIE

A. D. został oskarżony o dokonanie przestępstwa wyczerpującego dyspozycję ar. 177 § 2 kk polegającego na tym, że w dniu 22 lutego 2014 roku w S., nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym i spowodował wypadek drogowy w ten sposób, że kierując samochodem osobowym marki F. (...) nr rej. (...) na prostym odcinku drogi, w miejscu gdzie prędkość maksymalna ograniczona była do 70 km/h, zbliżając się do wyznaczonego i oznakowanego przejścia dla pieszych nie zachował należytej szczególnej ostrożności w wyniku czego potracił przekraczającą jezdnię pieszą A. C. lat 51 w następstwie czego wymieniona doznała obrażeń ciała w postaci wstrząsu urazowo – krwotocznego spowodowanego pęknięciem łuku aorty, w wyniku czego wymieniona poniosła śmierć na miejscu zdarzenia.

Wyrokiem z dnia 30 kwietnia 2015r. wydanym w sprawie II K 9/15 Sąd Rejonowy w Sieradzu uznał A. D. za winnego zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 177 § 2 kk z tym uzupełnieniem opisu, że sprawca w trakcie zdarzenia kierując pojazdem nie zachował prędkości bezpiecznej oraz nienależycie obserwował przedpole jazdy i za czyn ten wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawiesił na okres próby 2 lat,

a ponadto na podstawie art. 71 § 1 kk orzekł grzywnę w ilości 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych, jak również na podstawie art. 46 § 1 kk orzekł od oskarżonego na rzecz oskarżycielki posiłkowej D. B. kwotę 1000 złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Ponadto w punkcie 5 wyroku Sąd meriti na podstawie art. 42§1 kk orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 roku zobowiązując go jednocześnie do zwrotu posiadanego dokumentu prawa jazdy do właściwego starostwa powiatowego niezwłocznie po uprawomocnieniu się wyroku, jak też orzekł o kosztach postępowania.

W ustawowym terminie apelację od tego wyroku wywiódł obrońca oskarżonego, który zaskarżył wyrok w zakresie rozstrzygnięcia o środku karnym w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, zarzucając w tym zakresie zaskarżonemu orzeczeniu rażąco niewspółmierność kary poprzez orzeczenie wobec oskarżonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 roku, podczas gdy okoliczności podmiotowe i przedmiotowe sprawy powodują, iż nie zachodzi konieczność stosowania tego środka karnego. W konkluzji apelacji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wyeliminowanie rozstrzygnięcia opisanego w punkcie 5.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego nie zasługuje na uwzględnienie.

Skarżący w swojej apelacji nie zakwestionował ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd I instancji, jak również przyjętej przez ten Sąd kwalifikacji prawnej czynu oskarżonego ani też nie zarzucił obrazy przepisów postępowania, która mogłaby mieć wpływ na treść wyroku. Jeżeli natomiast chodzi o całość rozstrzygnięć o karze i środkach karnych to obrońca A. D. zaskarżył rozstrzygnięcie Sądu I instancji tylko w tej części, w jakiej Sąd ten orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 roku. Sąd Okręgowy nie dostrzegł przy tym żadnej z bezwzględnych przyczyn odwoławczych określonych w art. 439 § 1 kpk ani też przesłanek z art. 440 kpk, których wystąpienie nakazywałoby uchylenie z urzędu zaskarżonego wyroku. W związku z powyższym Sąd Okręgowy skupił się jedynie na badaniu prawidłowości rozstrzygnięcia Sądu I instancji w zakresie zastosowania wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 roku w kontekście podniesionego w tym zakresie zarzutu.

Analizując zarzut podniesiony w apelacji i jego uzasadnienie w kontekście okoliczności sprawy, a w szczególności w kontekście niekwestionowanych ustaleń faktycznych opartych na uznanych za wiarygodne dowodach, brak jest podstaw do uznania apelacji obrońcy A. D. za zasadną. Zgodnie z art. 42 § 1 kk sąd może orzec zakaz prowadzenia pojazdów określonego rodzaju w razie skazania osoby uczestniczącej w ruchu za przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, w szczególności jeżeli z okoliczności popełnionego przestępstwa wynika, że prowadzenie pojazdu przez tę osobę zagraża bezpieczeństwu w komunikacji. W tej konkretnej sprawie biorąc pod uwagę okoliczności zdarzenia niewątpliwie Sąd I instancji miał pełne prawo uznać, że zostały spełnione przesłanki z art. 42 § 1 kk pozwalające skorzystać z możliwości orzeczenia zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych przynajmniej na najkrótszy przewidziany prawem okres 1 roku. Wprawdzie jak słusznie wskazał skarżący oskarżony jedynie nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, a przy tym zachowanie pokrzywdzonej pozostawało w związku przyczynowym z zaistniałym wypadkiem drogowym, czyli inaczej mówiąc przyczyniła się ona do zdarzenia, to jednak same te okoliczności nie mogą automatycznie oznaczać, iż okoliczności popełnionego przestępstwa nie dają podstaw do uznania, że prowadzenie pojazdu przez oskarżonego zagraża bezpieczeństwu innych osób. Podkreślenia wymaga, iż zarówno z poglądów dominujących w doktrynie jak i z orzecznictwa Sądu Najwyższego nie wynika, iż tylko umyślne naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu uzasadnia skorzystanie z możliwości orzeczenia wobec sprawcy wypadku drogowego środka karnego w postaci zakazu pojazdów mechanicznych. W tym zaś konkretnym przypadku choć oskarżony jedynie nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, to jednak stopień naruszenia tych zasad był naprawdę znaczący. Otóż do zdarzenia doszło w rejonie oznakowanego znakami pionowymi i poziomymi przejściu dla pieszych, na co słusznie zwrócił uwagę Sąd I instancji. Tym samym zbliżając się do tego przejścia oskarżony powinien był zachować szczególną ostrożność mogąc spodziewać się, iż na przejściu tym mogą pojawić się ludzie. Ta ostrożność w tym wypadku była tym bardziej uzasadniona, że na dworzec było

już wówczas ciemno, a tym samym obserwacja terenu była utrudniona. Co jednak jeszcze istotniejsze z relacji samego oskarżonego wynika, że przed uderzeniem praktycznie nie widział on pokrzywdzonej, co świadczy o tym, iż wyjątkowo nieuważnie obserwował on drogę w obrębie przejścia dla pieszych. W tej sytuacji Sąd Rejonowy miał pełne prawo uznać, iż z okoliczności popełnionego przez oskarżonego przestępstwa wynika, iż prowadzenie przez niego pojazdu zagraża bezpieczeństwu w ruchu drogowym i że w związku z tym należy wyeliminować go z grona kierowców pojazdów mechanicznych przynajmniej na najkrótszy przewidziany prawem okres 1 roku, niezależnie od tego, iż naruszenie przez niego zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym było nieumyślne, a pokrzywdzona przyczyniła się do zaistniałego wypadku. Tym samym rozstrzygnięcia Sądu I instancji w tym zakresie w żadnym wypadku nie można uznać za surowe, a tym bardziej nie można w tym wypadku mówić o rozstrzygnięciu rażąco surowym, tym bardziej, iż ów zakaz został orzeczony tylko na okres 1 roku. W związku z tym zarzut podniesiony w apelacji obrońcy oskarżonego należało ocenić jako bezzasadny.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Okręgowy, nie znajdując podstaw do uwzględnienia apelacji, na podstawie art. 437 § 1 kpk utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Na podstawie art. 636 § 1 kpk Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 30 złotych tytułem opłaty za II instancję (na podstawie art. 11 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych - tekst jednolity: Dz.U. z 1983r., Nr 49, poz. 223 z późniejszymi zmianami) oraz kwotę 20 złotych tytułem zwrotu wydatków związanych z postępowaniem odwoławczym, nie znajdując jakichkolwiek podstaw do zwolnienia go z obowiązku uiszczenia tychże kosztów.